

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 12 0 U 010293 24 Uvp
Banjaluka, 18.11.2025. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Strahinje Ćurkovića, predsjednika vijeća, Nermane Sadiković i Tatjane Stupar, članova vijeća, uz učešće Sonje Savić, zapisničara, u upravnom sporu po tužbi P. V. iz U. i M. S. iz S. P., koje zastupa punomoćnik Sejfudin Krnjić, advokat iz Tuzle, Prve inženjerijske brigade bb, Lamela 2, lokal 21 (u daljem tekstu: tužioci), protiv rješenja broj 21.03/952.1-1042/21 od 15.2.2024. godine, tužene Republičke uprave za geodetske i imovinsko-pravne poslove Banjaluka, u predmetu oglašavanja rješenja ništavim, odlučujući o zahtjevu tužilaca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Bijeljini broj 12 0 U 010293 24 U od 19.8.2024. godine, na nejavnoj sjednici vijeća održanoj 18.11.2025. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se uvažava, presuda Okružnog suda u Bijeljini broj 12 0 U 010293 24 U od 19.8.2024. godine, preinačava tako da se tužba uvažava i osporeni akt poništava.

Obavezuje se tužena da tužiocima nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 2.032,87 KM, u roku od 30 dana od dana prijema ove presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja, dok se preko dosuđenog iznosa tužioci odbijaju.

Tužioci se odbijaju sa zahtjevom za nadoknadu troškova upravnog postupka u iznosu od 1.755,00 KM.

Obrazloženje

Pobijanom presudom odbijena je tužba protiv osporenog akta kojim je odbijena žalba tužilaca izjavljena protiv rješenja Područne jedinice Ugljevik broj 21.48/952-702/15 od 20.7.2021. godine kojim se usvaja prijedlog Pravobranilaštva Republike Srpske, sjedište zamjenika Bijeljina, te je oglašeno ništavim rješenje iste Područne jedinice broj 21.48/952-214/14 od 25.3.2015. godine, a kojim je provedena promjena u katastarskom operatu na zemljištu označenom k.p. broj 1657 „okućnica“ njiva 6. klase u površini od 4572 m² koja je bila upisana u pl. broj 335 k.o. U. na ime P. V., prenijeta u pl. broj 1483 k.o. U. i upisana na ime M. S. i poništene sve pravne posljedice koje je to rješenje proizvelo.

Odbijanje tužbe obrazloženo je razlozima da su bili ispunjeni uslovi iz odredbe člana 252 tačka 5 Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 13/02, 87/07, 50/10 i 66/18, u daljem tekstu: ZOUP) da se rješenje oglasi ništavim prihvatajući rješenje predlagača da je Republika Srpska stekla pravo svojine nakon pravnosnažnosti rješenja o eksproprijaciji nakon čega je P. V., kao poklonodavac, poklonio M. S. predmetnu parcelu.

Dalje sud navodi da je rješenjem o eksproprijaciji od 24.9.2013. godine, između ostalih, eksproprijisana i k.p. broj 1657 i određeno da će se nakon isplate naknade izvršiti promjena upisa prava svojine, ali je P. V. i dalje raspolagao tom nepokretnošću i ugovorom ovjerenim kod notara [...] poklonio tu parcelu kćerki M. S. te rješenjem Područne jedinice Ugljevik od 25.3.2015. godine provedena promjena u katastarskom operatu; da je poklonodavac P. V. bio nesavjestan u momentu kada je izvršio poklon jer je znao da nije vlasnik navedene parcele. Sud dodaje da su postojali uslovi iz člana 252 tačka 3 ZOUP, da se rješenje oglasi ništavim jer izvršenje rješenja od 25.3.2015. godine nije moguće. Poziva se na član 26 stav 3 Zakona o eksproprijaciji („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 112/06, 37/07, 110/08 i 79/15, u daljem tekstu: ZE) da otuđenje nepokretnosti u pogledu koje je izvršena zabilježba kao i promjena drugih odnosa na nepokretnosti nema pravnog dejstva u odnosu na korisnike eksproprijacije i član 72 stav 1 istoga zakona kojim je propisano da danom pravosnažnosti rješenja o eksproprijaciji na eksproprijisanoj nepokretnosti prestaju hipoteke, lične službenosti i druga stvarna prava, a zaključuje da pravosnažnošću rješenja o eksproprijaciji korisnik eksproprijacije stiče svojину na eksproprijisanoj nepokretnosti u smislu člana 23 stav 4 Zakona o stvarnim pravima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 124/08, 3/09, 58/09, 95/11, 60/15 i 107/19, u daljem tekstu: ZSP).

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje pobijane presude (u daljem tekstu: zahtjev) tužioci pobijaju navedenu presudu iz osnova sadržanog u odredbi člana 35 stav 2 Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 109/05, i 63/11, u daljem tekstu: ZUS). Ističu da odluka prvostepenog organa nije pravilna s obzirom da su bili ispunjeni uslovi iz člana 59 stav 1 Pravilnika za održavanje premjera i katastra zemljišta („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 17/09 i 35/12) da se izvrši navedena promjena na osnovu notarski obrađenog ugovora o poklonu i da je neosnovana tvrdnja nižestepenog suda da su postojali uslovi iz odredbe člana 525 tačka 5 ZOUP da se rješenje oglasi ništavim, mada sud smatra da je trebalo primijeniti tačku 3 člana 252 ZOUP. Dalje navodi da je P. V. navedenu parcelu poklonio kćerki M. S. još prije ovoga rata, ali da je to kasnije ozvaničio ugovorom o poklonu obrađenim i ovjerenim kod notara pa je isti bio podoban za provođenje. Smatraju neutemeljenim stav suda da korisnik eksproprijacije stiče pravo svojine pravosnažnošću rješenja o eksproprijaciji jer tek plaćanjem naknade korisnik eksproprijacije stiče mogućnost upisa prava svojine. Napominju da je tužiteljica M. S. uknjižena kao vlasnik predmetne parcele na kojoj je izgradila objekat i zasadila zasade. Organ uprave je učinio povrede postupka jer tužiteljici M. S. nije dozvolio učešće u postupku, iako je ona vlasnik ove nepokretnosti. Smatraju da je postupanjem organa uprave i suda povrijeđeno njihovo pravo na imovinu iz člana II/3 k) u vezi člana VI/3 b) Ustava BiH i člana 1 Protokola 1 uz evropsku Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda. Predlažu da Vrhovni sud zahtjev uvaži, pobijanu presudu ukine ili preinači i sam riješi predmetnu upravnu stvar u sporu pune jurisdikcije, a tuženu obaveže da tužiocima nadoknadi troškove sastava žalbe i tužbe u iznosima od po 1.755,00 KM i troškove sastava zahtjeva sa PDV u iznosu od 936,00 KM.

Tužena je u odgovoru na zahtjev istakla da ostaje kod navoda iz obrazloženja osporenog akta.

Razmotrivši zahtjev, odgovor na zahtjev, pobijanu presudu i cjelokupne spise predmetne upravne stvari na osnovu odredbe člana 39 ZUS, odlučeno je kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Prema podacima spisa predmeta proizlazi da je Pravobranilaštvo Republike Srpske, Sjedište zamjenika Bijeljina podnijelo prijedlog za oglašavanje ništavim rješenja od 25.3.2015.

godine na osnovu odredbe člana 252 tačka 5 ZOUP, u vezi sa odredbama članova 26, 53 i 56 ZE.

Odlučujući o prijedlogu, prvostepeni organ je dana 20.7.2021. godine, usvojio prijedlog, utvrđujući da je predmetna promjena upisa posjeda u katastru zemljišta sa P. V. na M. S., izvršena nakon pravnosnažnosti rješenja o eksproprijaciji dana 25.10.2013. godine, kojim je pravo svojine na istoj parceli stekla Republika Srpska, kao korisnik eksproprijacije, te da je P. V. nesavjestan poklonodavac predmetnog zemljišta, jer je u trenutku zaključenja ugovora o poklonu dana 24.3.2014. godine, znao da nije vlasnik nepokretnosti koju je poklonio, a činjenica što predmetno rješenje nije provedeno u evidenciji nepokretnosti, nije od uticaja na pravo „svojine“ Republike Srpske stečeno po osnovu potpune eksproprijacije tog zemljišta, slijedom čega je rješenje od 25.3.2015. godine oglašeno ništavim, jer da sadrži nepravilnosti koje su prema odredbama članova 26, 53 i 56 ZE, predviđene kao razlog za ništavost. Odlučujući o žalbi tužilaca, rješenjem tužene broj 21.03/952.1-1042/21 od 28.4.2022. godine uvažena je žalba tužilaca i poništeno prvostepeno rješenje broj 21.48/952-702/15 od 20.7.2021. godine i predmet vraćen na ponovni postupak i odlučivanje. Presudom nižestepenog suda broj 12 0 U 009218 22 U od 18.1.2024. godine uvežena je tužba Republike Srpske i poništeno rješenje tužene od 28.4.2022. godine. Presudom Vrhovnog suda broj 12 0 U 009218 24 Uvp od 19.12.2024. godine uvažen je zahtjev zainteresovanih lica u tom sporu P. V. i M. S.(ovdje tužilaca), presuda nižestepenog suda od 18.1.2024. godine preinačena na način da je tužba Republike Srpske odbijena kao neosnovana.

Tužena je u izvršenju presude nižestepenog suda broj 12 0 U 009218 22 U od 18.1.2024. godine donijela rješenje broj 21.03/952.1-1042/21 od 15.2.2024. godine kojim je odbila žalbe tužilaca P. V. i M. S. koje rješenje predstavlja osporeni akt u ovom upravnom sporu. Pobijanom presudom odbijena je tužba tužilaca P. V. i M. S. i održan na snazi osporeni akt iz razloga koji su navedeni u uvodnom dijelu obrazloženja ove presude.

Zahtjev je osnovan.

Odredbom člana 252 tačka 5 ZOUP, propisano je da se ništavim oglašava rešenje koje sadrži nepravilnost koja je po nekoj izričitoj zakonskoj odredbi predviđena kao razlog ništavosti.

U rješenju tužene od 28.4.2022. godine navedeno je da su posljedice otuđenja nepokretnosti iz odredbe člana 26 stav 3 ZE perfektuirajuće samo ako je izvršena zabilježba postupka eksproprijacije, ali kako u katastarskom operatu nije izvršena zabilježba postupka eksproprijacije to nisu ni mogle nastupiti posljedice iz odredbe člana 26 stav 3 ZE kojom je propisano da otuđenje nepokretnosti u pogledu koje je izvršena zabilježba eksproprijacije kao i promjena drugih odnosa na nepokretnostima (promjena svojine i dr.) nema pravnog dejstva u odnosu na korisnika eksproprijacije. Pošto u konkretnom slučaju nije izvršena zabilježba postupka eksproprijacije, to nisu ni nastupile posljedice iz odredbe člana 26 stav 3 ZE, pa se ta odredba ne može dovesti u vezi sa odredbom člana 252 tačka 5 ZOUP. Isto tako, tužena je istakla da promjena faktičkog vlasnika ekspropriisane nepokretnosti neće biti od uticaja na ostvarivanje prava stečenog potpunom eksproprijacijom.

U presudi broj 12 0 U 009218 24 Uvp od 19.12.2024. godine Vrhovni sud je istakao da nisu postojali uslovi iz odredbe člana 252 tačka 5 ZOUP na koje se pozvao predlagač, a niti uslovi iz odredbe člana 252 tačka 3 ZOUP, a na koje odredbe je sugerisao nižestepeni sud da ih je trebalo primijeniti, da se rješenje od 25.3.2015. godine oglasi ništavim. Dalje Vrhovni sud

je naveo da činjenica da je predmetna nepokretnost ekspropnisana, a u prilog čemu je i rješenje o eksproprijaciji koje je pravosnažno dana 25.10.2013. godine, ne utiče na pravilnost donesenog rješenja, jer u pogledu te nepokretnosti nije izvršena zabilježba shodno odredbi člana 26 stav 3 ZE, da bi se time postiglo da otuđenje nepokretnosti od lica od kojeg je ekspropnisana, nema pravno dejstvo u odnosu na korisnika eksproprijacije, niti je tom odredbom propisano da je ništavo rješenje kojim se izvrši promjena vlasništva u odnosu na nepokretnost koja je već ekspropnisana, odnosno bila predmet eksproprijacije prema pravosnažnom rješenju.

U ovom slučaju se ispituje postojanje uslova koji su propisani odredbom člana 252 tačka 5 ZOUP za oglašavanje rješenja ništavim, pa kako rješenje od 25.3.2015. godine ne sadrži nepravilnost koja je po nekoj izričitoj odredbi ZE predviđena kao razlog ništavosti, a kako je to pravilno zaključila tužena u rješenju od 28.4.2022. godine, to je nezakonit osporeni akt tužene od 15.2.2024. godine koji je donesen u izvršenju presude nižestepenog suda broj 12 0 U 009218 22 U od 18.1.2024. godine pa ga je kao takvog trebalo poništiti jer su ispunjeni uslovi iz odredbe člana 10 tačka 2 i 4 ZUS za njegovo poništenje.

Pošto je Vrhovni sud, u međuvremenu, presudom broj 12 0 U 009218 24 Uvp od 19.12.2024. godine uvažio zahtjev P. V. i M. S. (zainteresovanih lica u tom upravnom sporu), a tužilaca u ovom upravnom sporu, preinačio presudu nižestepenog suda broj 12 0 U 009218 22 U od 18.1.2024. godine (kojom je nižestepeni sud uvažio tužbu Republike Srpske i poništio rješenje tužene broj 21.03./952.1-1042/21 od 28.4.2022. godine) na način da je tužbu Republike Srpske odbio kao neosnovanu, onda je ostalo na snazi rješenje tužene broj 21.03./952.1-1042/21 od 28.4.2022. godine kojim su uvažene žalbe tužilaca P. V. i M. S., poništeno prvostepeno rješenje od 20.7.2021. godine i predmet vraćen na ponovno odlučivanje.

Iz navedenih razloga, valjalo je zahtjev tužilaca uvažiti i pobijanu presudu, na osnovu odredaba člana 40 stav 1 i 2 ZUS, preinačiti na način određen izrekom ove presude, jer je njenim donošenjem ostvaren razlog njene nezakonitosti iz odredbe člana 35 stav 2 ZUS.

Odluka o troškovima se zasniva na odredbi člana 5 i 6 Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 63/11) odredbi člana 397 stav 2 Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 i 27/24), koji se u upravnom sporu primjenjuje na osnovu člana 48 ZUS. Kako je zahtjev tužilaca uvažen, to istima, koje zastupa punomoćnik iz reda advokata, pripadaju troškovi sastava tužbe u iznosu od 600,00 KM za jednog klijenta plus uvećanje za 25% za drugog klijenta što iznosi 150,00 KM pa se za sastav tužbe dosuđuje iznos od 750,00 KM plus paušal od 25% što iznosi 187,50 KM što daje iznos od 937,50 plus troškovi PDV od 17%, jer je punomoćnik tužilaca obveznik poreza na dodatu vrijednost (dokaz: uvjerenje UIO), što iznosi 159,37 KM pa se za sastav tužbe sa paušalom i PDV dosuđuje iznos od 1.096,87 KM, dok se sa viškom zahtjeva tužioci odbijaju jer isti nisu postavljeni u skladu sa Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 68/05, u daljem tekstu: Tarifa) koja se Tarifa primjenjuje za zastupanje stranaka pred sudovima u Republici Srpskoj. Takođe tužioci su postavili zahtjev za nadoknadu troškova sastava zahtjeva sa PDV u iznosu od 936,00 KM koji iznos im je i dosuđen, jer su taj iznos i potraživali pa se tužiocima dosuđuje ukupan iznos od 2.032,87 KM, na ime troškova upravnog spora.

Tužioci su odbijeni sa zahtjevom za nadoknadu troškova sastava žalbe u upravnom postupku, jer taj zahtjev mogu ostvarivati u upravnom postupku, a ne u postupku upravnog spora.

Zapisničar
Sonja Savić

Predsjednik vijeća
Strahinja Ćurković

Tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić